

ОВЧАРЧЕ

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Имало едно време едно овчарче, от малко пасло овце, а какво ставало по света, не знаело. Веднъж паднал от небето камък, но голям камък — осем пуда тежал. Взело овчарчето да се забавлява с тоя камък. Ту го върже за тоягата си, ту го хвърли във въздуха, а само легне цял ден да спи: събуди се, гледа — камъкът все още лети, а като падне, потъне в земята. Майка му взела да го гълчи:

— Какво се разтакаваш с тоя камък, глупако. Ще се преумориш.

А то не иска да знае.

Така се случило, че змей почнал да настъпва към столицата на тоя цар, в чието царство живяло овчарчето. И то такъв змей, че камъни по тридесет пуда единия търкаля, хвърля и дворец си строи. Поискал змеят царят да му даде дъщеря си за жена.

Изплашил се царят и разпратил по цялото царство бързоконци: няма ли да се намери такъв юнак, който да убие змея. Търсили, търсили — не намерили. А овчарчето чуло за това и се похвалило:

— Аз ще убия тоя змей с тоягата!

Може така на смях да го е казало, но хората съобщили на царя. Извикал го царят при себе си. Отишло овчарчето. Погледнал го царят и рекъл:

— Ти си още малък.

Овчарчето наистина било още момче.

— Нищо — рекло то.

Дал му царят два полка войници. То отишло при войниците и взело така да ги командва, като че ли двайсет години служба е служило. Царят плеснал с ръце и извикал:

— Боже мой, боже мой!

Тръгнало овчарчето да погуби змея. Спряло полковете и рекло:

— Гледайте — ако излезе от комина на змеевия дворец дим, значи аз съм го надвил. Ако излезе пламък — той мене.

Оставило войската и тръгнало самичко. А тоя змей бил толкова силен, че не оставял хората да се приближат до него, с дъх ги убивал. Като видял овчарчето, змеят духнал, но то не се помръднало.

— Е — попитал змеят, — защо си дошъл, добър юначе? Да се биеш ли, или да се помиряваме?

— Никога добър юнак не отива да се помирява, а да се бие.

А змеят му се надсмял!

— Ти иди, поразходи се още три години, та след това ела.

— Аз вече се разхождах.

— А ти — попитал змеят — с какво ще ме биеш?

— Ето с тая тояга.

А у него камшик, от цял вол изплетен, а на края му камък завързан.

— Е — рекъл змеят, — удряй!

— Не, удряй ти по-напред!

Змеят имал меч, три сажена дълъг, железен и чиличен; като ударил с него овчарчето, мечът на късчета се разбил.

— Дръж се — рекло овчарчето, — сега аз ще удриям!

Като го ударило с камшика, змеят се сплескал и дим излязъл из комина. Войската се зарадвала, свирачи засвирили, певци запели. Царят го срещнал, под ръка го хванал, завел го в двореца. Дал му дъщеря си за жена. Построил им дворец извън града да си живеят отделно.

А другите царе взели да говорят: „Как така и така — родната си дъщеря да омъжи за овчар!“ Царят взел да съжалява. Взел да праща писма, няма ли да се намери такъв юнак, който да убие овчаря. Намерили се двама. Пратил ги царят при овчаря. А той седял край масата, книжка четял и чул, че идват да се бият с него.

Дошли те, а овчарят ги запитал:

— За какво сте дошли, добри юнаци, да се бием ли, или да се мирим?

— Разбира се, да се бием — отговорили юнаците.

— Е — казал той, — удряйте!

Единият го ударил през лявото рамо — мечът се счупил. Другият го ударил през дясното, но само ризата разсякъл. Надигнал се тогава овчарят, хванал ги двамата — и като ги стиснал заедно, костите им изскочили. Стиснал той костите в пестници и така се озлобил на царя, че отишъл при него и без да го величае, направо му рекъл:

— Виждаш ли тия кости? Така и с тебе ще стане.

Царят избягал. И оттогава овчарят взел да управлява това царство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.